

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: V., nar. X., štátny príslušník Vietnamskej socialistickej republiky, naposledy v zahraničí bytom T.T., t. č. Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky O., na základe dlhodobej priepustky u H., S., adresa na doručovanie JUDr. J., O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-311-21/PO-Ž-2009 zo dňa 12.11.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/10/2010-25 zo dňa 2.6.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/10/2010-25 zo dňa 2.6.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-311-21/PO-Ž-2009 zo dňa 12.11.2009, ktorým odporca neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky z dôvodu nesplnenia podmienok ustanovených v § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) a neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci. Uviedol, že v prípade návratu navrhovateľa do Vietnamu nejestvujú bezpečnostné riziká takéhoto jeho návratu a dôvod uvedený navrhovateľom – legalizácia pobytu na Slovensku – nie je dôvodom k udeleniu azylu.

Podľa krajského súdu je námietka navrhovateľa, že tým, že na Slovensku požiadal o azyl sa dostal do postavenia občana, ktorý nesúhlasí s oficiálnou vládnuou politikou, resp. námietka nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k neudeleniu azylu, irelevantná. Z obsahu dôvodov ktoré navrhovateľ uviedol vo svojej žiadosti o azyl je zjavné, že o azyl požiadal z dôvodu legalizácie svojho pobytu na území Slovenska, keďže sa mu nepodarilo zlegalizovať svoj pobyt v Českej republike. Nejde teda o obavu z perzekúcie v zmysle § 8 zákona o azyle. Krajský súd uviedol, že prípadná prezentácia akýchkoľvek iných dôvodov žiadosti o azyl počas obdobia po vydaní prvostupňového správneho rozhodnutia je irelevantnou. Krajský súd ďalej dodal, že dôvody poskytnutia azylu musia existovať v čase, keď žiadateľ o azyl opustil krajinu pôvodu a samotný akt podania žiadosti o azyl nemôže byť dôvodom udelenia azylu a navrhovateľ podobne nepožiadala o azyl z dôvodu zlúčenia rodiny s rodinou azylanta, teda osoby, ktorej azyl už bol udelený.

Námietku navrhovateľa, že je veriacim človekom a má preto opodstatnené obavy z prenasledovania, vyhodnotil krajský súd ako účelovú, nakoľko navrhovateľ počas vstupného pohovoru u odporcu uviedol, že je bez náboženského vierovyznania a uviedol, že nikdy nemal v krajine jeho pôvodu s nikým a zo žiadneho dôvodu žiadne problémy.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Odporca vychádzal dôsledne zo stavu veci zisteného z vyhlásenia, ktorým

navrhovateľ požiadal o azyl, z obsahu vstupného pohovoru vykonaného s navrhovateľom a zo správ o Vietname ktoré vyhládal z rôznych zdrojov a pri zistení stavu veci dodržal zákonom predpísané postupy.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany. Označil ju za nedôvodnú a uviedol, že výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany je v súlade so zákonom. Navrhovateľ nebol vo Vietname nikdy trestne stíhaný ani odsúdený k trestu smrti a v prípade návratu mu nehrozí ani jeho uloženie resp. výkon. Nikdy nebol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a nakoľko zo správ o krajine jeho pôvodu nevyplýva, že by sa vietnamský navrátilci pri svojich návratoch stretli so zlým zaobchádzaním, nehrozí mu takéto zaobchádzanie. Vo Vietname nie je žiadny medzinárodný ani vnútroštátny ozbrojený konflikt, a preto nie je ohrozená integrita navrhovateľa.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany, ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neprihliadal na politické dôvody, a to na vážnosť politickej situácie vo Vietname. Uviedol, že navrhovateľ sa obáva prenasledovania z dôvodu, že požiadal o politický azyl v inej krajine a tým nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa nepohodlnou osobou. Neudelením azylu by sa dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť do vlasti dobrovoľne. Podľa navrhovateľa takéto osoby, ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci, sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života.

Navrhovateľ v odvolaní ďalej namietal, že súd nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenia cudzinca do štátu, kde by bola ohrozená jeho bezpečnosť, čo vo Vietname nepochybne trvá.

Navrhovateľ napáda aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú s tým, že zistil skutočnosti ktoré navrhovateľa neoprávňujú na udelenie azylu.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že rozhodnutie nie je v súlade so zákonmi a rozsudok krajského súdu a správneho orgánu považuje za porušenie práv v nadväznosti na Ústavu Slovenskej republiky, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ostatných medzinárodných dohovorov a že odporca nedostatočne zistil stav veci.

Na základe uvedeného navrhol navrhovateľ rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť sa ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že opravný prostriedok je svojím obsahom totožný s opravným prostriedkom podaným proti rozhodnutiu migračného úradu a neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by menili skutkový stav v danej veci. Tiež uviedol, že navrhovateľ rovnako v priebehu konania a ani v opravnom prostriedku neuviedol a nepreukázal také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali vydať rozhodnutie o udelení azylu. Podľa odporcu správny orgán objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci. Okrem toho považuje opravný prostriedok za zmätočný, nakoľko napáda rozsudok z dôvodu nevenovania náležitej pozornosti výroku jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, ako aj rozhodnutiu migračného úradu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej, napriek tomu, že výroková časť rozhodnutia migračného úradu takéto výroky neobsahuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané

opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky. (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie nachádzajúce sa v internetovej databáze migračného úradu pod č. p.: MÚ-128-3/ODZS-2008 a MÚ-93/ODZS-2009, informácie nachádzajúce sa na internetových stránkach www.businessinfo.cz – Vietnam a www.wikipedia.sk – Vietnam, Správa Úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 11.3.2008 ako aj všeobecne dostupné zdroje), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 24.6.2009 navrhovateľ pracoval vo Vietname ako vodič nákladného auta pre súkromnú firmu X. so sídlom v T. od roku 1990. Dostával mzdu v priemere 70 – 80 USD mesačne. V roku 1999 odišiel do Nemecka na turistické vízum, ktoré malo platnosť tri mesiace. Po jeho skončení požiadal v Nemecku a azyl, ktorý mu nebol udelený a v máji 2002 bol deportovaný do Vietnamu. Po návrate do Vietnamu sa opäť zamestnal v tej istej firme, keďže si nemohol nájsť lepšiu prácu. Tam pracoval do novembra 2007, kedy si vybavil doklady – české víza, na základe ktorých mal povolený pobyt v Českej republike na jeden rok za účelom podnikania a v decembri 2007 vycestoval do Českej republiky. Pracoval tam na trhu. Vo februári 2009 stratil doklady a preto odišiel z Českej republiky. Stratu dokladov nenahlásil, lebo nevedel kde to má nahlásiť. Keďže si nemohol nič vybaviť, nelegálne prišiel na Slovensko a nelegálne sa tu zdržiaval. Myslel si, že tu si ľahšie vybaví doklady. Na Slovensku býval u známeho, ktorý mu povedal, že keď nemá doklady, nedá sa nič vybaviť a že jediná možnosť je požiadať o azyl. O azyl požiadal preto, aby zlegalizoval svoj pobyt na Slovensku.

Na otázku, aká je cieľová krajina jeho cesty uviedol, že odišiel do Českej republiky za účelom podnikania a na Slovensko prišiel, lebo si myslel, že si tu ľahšie vybaví doklady. Na otázku prečo v zápisnici o podaní vysvetlenia na OA PZ Gbely - Adamov zo dňa 19.6.2009 uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko, uviedol, že predtým to bolo Nemecko.

Na výzvu odporcu, aby uviedol dôvody svojej žiadosti o azyl uviedol, že o azyl na území Slovenskej republiky žiada, lebo celý život trpel, skúšal si legalizovať pobyt v Nemecku, potom skúšal pracovať v Českej republike, tak teraz skúša na Slovensku. Keďže stratil doklady v Českej republike a je bez dokladov, chce si legalizovať pobyt aby mohol pracovať.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v krajine pôvodu nemal problémy, nie je členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie a nebolo ani nie je proti nemu vedené trestné konanie.

Na otázku aby vysvetlil, prečo uviedol v zápisnici o podaní vysvetlenia na OA PZ Gbely - Adamov zo dňa 19.6.2009 ako dôvod žiadosti o udelenie azylu politické dôvody, lebo nesúhlasí s politickým režimom v rodnej krajine, uviedol, že vo Vietname je všade cítiť politiku, nemá možnosť pracovať, na lepšiu budúcnosť. Odkedy žiadal o azyl v Nemecku, polícia ho kontroluje.

Keď si hľadal prácu po návrate z Nemecka, musel sa nahlásiť na políciu a tam mu povedali, že už bol v Nemecku, nech si ide tam. V tej istej firme začal znova pracovať, lebo si nemohol nájsť lepšiu prácu. Ďalej uviedol, že každý kto si hľadá prácu v iných mestách, musí mať doklad z polície.

Na otázku čoho sa obáva v prípade návratu do Vietnamu uviedol, že nechce ísť domov, doma nič nemá, nemá prácu a tu je lepšie.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti jeho žiadosti o udelenie azylu, nakoľko na základe výpovede navrhovateľa a všetkých dostupných informácií je zrejmé, že navrhovateľ odôvodnil svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami a dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8 zákona o azyle. Svoju žiadosť zakladal na iných ako rasových, národnostných, náboženských dôvodoch, dôvodoch príslušnosti k určitej sociálnej skupine, zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu uplatňovania svojich politických práv a slobôd. V prípade navrhovateľa ide o ekonomického prisťahovalca a nie o utečenca, nakoľko je navrhovateľ vedený čisto ekonomickými pohnútkami. Z krajiny pôvodu vycestoval za účelom podnikania, nakoľko sám uviedol, že do Českej republiky vycestoval za účelom podnikania. Inštitút azylu ako najvyššia forma ochrany osôb podľa medzinárodných kritérií má slúžiť ako nevyhnutná ochrana zachovania života a slobody ľudí, ktorí sa nachádzajú v bezprostrednom ohrození, a preto ekonomické dôvody nie sú dôvodmi pre udelenie azylu. Odporca žiadosť navrhovateľa posúdil ako účelovú a špekulatívnu s cieľom vyhnúť sa vyhosteniu do krajiny pôvodu.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Podľa odporcu navrhovateľ nesplnil ani zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezprávím sa podľa § 2 písm. f) zákona o azyle rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas

medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Odvolací súd sa nezaoberal námietkami navrhovateľa - nevenovanie náležitej pozornosti výroku jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, ako aj rozhodnutie migračného úradu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej, z dôvodu, že výroková časť rozhodnutia migračného úradu takého výroky vôbec neobsahuje.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti,

a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. októbra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová